

La neu que pel camí hi ha

written by Pere Grau i Rovira | 18 de maig de 2021

“La neu que pel camí hi ha, la calor ja la fondrà”, diu la vella cançó popular. Tant de bo això sigui aplicable a la molta neu que encara hi ha en el camí del nou govern i de l'independentisme en general.

Quan aquest 17 de maig –quan escric això a la tarda–, Aragonès i Jordi Sánchez han encès la “fumata blanca” suposo que, després de la indignació i decepció d'aquestes setmanes l'alleujament haurà estat general. Jo diria, però, que aquest descans només pot ser condicional, perquè només el temps dirà si aquesta “fumata blanca” està prou lliure de tonalitats grises més o menys fosques..

Jo, però –optimista empedreït que sóc– donaria un marge de confiança a aquest nou govern que tant ha costat de parir. Una confiança, ja dic, condicional, acompanyada d'algun advertiment.

El primer és que els dos coalicionistes operin amb lleialtat. I això vol dir que si avui s'han posat d'acord a dir naps, demà que l'un no digui cols i l'altre, pèsols. Que tinguin plena consciència que aquest trencament de credibilitat i de confiança tornaria a portar l'independentisme al barranc on havia semblat que estava a punt d'estimbar-se.

I un altre advertiment, i aquest més particularment dirigit a ERC. La clàusula dels dos anys de coll pel diàleg amb el govern espanyol és, tot i la bona intenció que pugui portar, un carreró sense sortida i com més aviat es llenci a la paperera, millor per Catalunya. Per si encara algú en pot dubtar, les declaracions de la portaveu del govern espanyol, Sra. Montero, després de la notícia que hi hauria govern català de coalició, crec que són claríssimes. Després de dir que espera que el nou govern “abandoni les vies unilaterals” i

de fer la vagarosa promesa de què la taula de diàleg es reprendrà “tan aviat com sigui possible” (i qui decideix si és possible o no, Sra. Montero?), engega la que per mi és la frase clau de les declaracions dient que espera “que el nou govern no continuï per un camí que no porta enlloc tret de la presó”. Una amenaça clara i sense circumloquis, que no deixa dubte que la presumpta taula de diàleg, només admet una submissió al monòleg que hi faci Madrid, i qui no s’hi avingui, a la garjola.

Amb aquestes perspectives –i donant encara, a contracor, un marge perquè la decepció es materialitzi– el nou govern haurà de tenir clar què farà quan ja no hi valguin més boires de camuflatge. No dic que ho hagi de dir públicament, perquè, recuperant unes paraules d’Artur Mas en una altra ocasió: “no serem tan babaus de dir-los-hi què farem”. Però internament caldrà tenir llest tan aviat com es pugui, un pla d’actuació concret almenys en les grans línies generals, perquè els detalls dependrien de les situacions que es produeixin successivament.

I a veure si després dels hectolitres de til·la i d’aiguanaf que han calgut per superar aquests tres mesos d’incertesa, la calor del seny, de la decisió i de l’empenta que demanem del nou govern, fon de debò “la neu que pel camí hi ha”.